

[Robert Pedersen.]

NATO, der stadig væk er den, der skaber en ufred i verden, en ufred, der er så helt og aldeles på retur, hvad jeg synes hr. Gert Petersen nægter at anerkende.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål: når man nu stadig væk fastholder NATO som et skræmmebillede, og når hr. Gert Petersen og hans parti opfordrer organisationer, ungdom og studenter til at demonstrere mod NATOs ministerrådsmøde, hvad er det så for kræfter i verden, der er interesseret i en nedbrydning af NATO i øjeblikket? Det kan da ikke være vore modpoler på den anden side af det såkaldte gamle jerntæppe? Jeg husker tydeligt, at da Fulbright og Mansfield foreslog, at USA trak tropperne i Europa hjem, kom der den ganske uventede reaktion inden 24 timer, at Brezhnev sagde, at det kunne man forhandle om. Hvorfor? Fordi den sovjetiske partisekretær er klar over, at i tilfælde af at der sker et disengagement i Europa fra amerikansk side, vil konsekvenserne blive uønskede: en større politisk dominans af det Frankrig, der i øjeblikket spiller højt spil i Middelhavet, en større vesttysk oprustning, og en dansk oprustning af dimensioner, som vi ikke har kendt. Derfor er de allierede, som hr. Gert Petersen eventuelt vil kunne få, de mere reaktionære republikanere i Midtvesten, som ønsker en tilbagevenden til den gamle isolationistiske politik, og hvor andre, aldeles uønskede konsekvenser er reduktioner af amerikanske bidrag til FN's underorganisationer og alle de andre positive ting, som jeg også ved hr. Gert Petersen så inderligt ønsker skal blive bevaret.

Vi er os bevidst, vi der anser NATO for at være den rigtige løsning på vores sikkerhedspolitiske problem, at det også har sine omkostninger. Vi må betale forsvarsudgifter af en vis størrelse. Jeg synes ikke, man kan påstå, at vi har ruttet særlig meget med pengene dér. Når hr. Gert Petersen i mange andre sammenhænge peger på Sverige som udenrigspolitisk ideal, ville det være meget rart at notere sig de beregninger, som er kommet for nylig og viser, at den svenske skatteborgers udgifter til forsvaret er 2½ gang så store som den danske.

Vi er os vel bevidst, at der er sket en vis fastlåsning af grænserne, og vi er os også

bevidst, at vi må vise en vis solidaritet over for de nationer, som vi er i alliance med. Men jeg synes ikke, det er en form for solidaritet, som er blevet aldeles misbrugt af denne forsamling. Vi har dog f. eks. anerkendt Den kinesiske Folkerepublik, længe før det var ønsket af vores største allierede. Vi solgte i sin tid tankbåde til Sovjet på trods af amerikanske protester. Vi har vedtaget temmelig stærke resolutioner i denne sal mod Grækenland og mod Portugal, og man kan ikke sige, at vores manørefelt har været så rigid, som hr. Gert Petersen og politikerne fra SF ønsker at fremstille det i udenrigspolitiske sammenhænge.

Jeg vil gerne sige, at der ikke bare i SF, men i samtlige partier i dette land er en rodfæstet antimilitaristisk holdning. Overhovedet er det karakteristisk for dette lands folkestyre, at samtlige politiske partier er udsprunget i deres yngre år af en antimilitaristisk holdning. Men det, som er hovedformålet og grundsigtet for samtlige politiske partier i dette land, det helt endelige og afgørende, det er: med hvilken politik, med hvilken indsigt og med hvilken indsats kan vi bidrage til fred og til afspænding? Det er for os hovedproblemet, og den epoke, vi har været inde i især i de sidste år, har for mig bortvejret enhver tvivl om, at den store beslutning, der blev truffet i denne sal i 1949 på trods af protester fra Aksel Larsen og senere fra hans nye partifæller, var en rigtig beslutning, der har været grundlaget for, at vi kunne bidrage til en verden i afspænding og i samarbejde. Det er en konsekvens og en realitet, som hr. Gert Petersen nægter at indrømme, og det vil han sikkert også gøre fremover.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen): Jeg skal forsøge, selv om der var vældig mange emner, det kunne være fristende at kommentere, at begrænse mig, både for at debatten kan få en afslutning inden for en rimelig tid, og fordi — og det vil jeg meget understrege — det ville være temmelig urimeligt, om jeg forsøgte punkt for punkt at knytte bemærkninger til det, der — jeg havde nær sagt ikke er min, men folketingsets debat. Der er kommet forskellige synspunkter til udtryk, og de bør vel stå i størst muligt omfang. Men der er stillet en række direkte